

Krajowa Rada Radiofonii
i Telewizji

Warszawa, dnia 7 lipca 2022 r.

[REDACTED]

DECYZJA/MN/Nr 2/2022

Na podstawie na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo Przedsiębiorców (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 162, 2105, z 2022 r. poz. 24, 974) oraz art. 104, art. 107 Kodeksu Postępowania Administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 735, 1491, 2052) po rozpatrzeniu wniosku [REDACTED] z siedzibą [REDACTED] który wpłynął do Organu w dniu [REDACTED], uzupełniony pod względem formalnym w dniu [REDACTED] w przedmiocie wydania interpretacji co do sposobu i zakresu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej,

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji uznaje za nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy zgodnie z którym obowiązek uiszczania opłat abonamentowych na podstawie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 roku o opłatach abonamentowych nie powstaje względem wnioskodawcy będącym zakładem pracy chronionej.

Uzasadnienie

Zgodnie z normą art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo Przedsiębiorców (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 162, 2105, z 2022 r. poz. 24, 974.) do złożenia do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej wniosku o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenie społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie. Udzielenie interpretacji następuje w drodze decyzji, od której przysługuje

odwołanie. Interpretacja zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska w sprawie wraz z uzasadnieniem oraz pouczeniem o prawie wniesienia środka zaskarżenia.

Wniosek o wydanie interpretacji podlega opłacie w wysokości 40 złotych, którą należy uiścić w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku. W razie nieuiszczenia opłaty w terminie wniosek pozostawia się bez rozpatrzenia. W przypadku wystąpienia w jednym wniosku o wydanie interpretacji odrębnych stanów faktycznych lub zdarzeń przyszłych pobiera się opłatę od każdego przedstawionego we wniosku odrębnego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego. Opłatę od wniosku uiszcza się na rachunek organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej, właściwych do wydania interpretacji albo jeżeli istnieje taka możliwość, gotówką w kasie tego organu lub jednostki.

Zgodnie z normą art. 10a ust. 2 i 3 przywołanej ustawy – interpretacja nie jest wiążąca dla przedsiębiorcy, jednakże przedsiębiorca nie może być obciążony jakimikolwiek daninami publicznymi, sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej interpretacji. Interpretacja jest wiążąca dla organów administracji publicznej lub państwowych jednostek organizacyjnych właściwych dla przedsiębiorcy i może zostać zmieniona wyłącznie w drodze wznowienia postępowania. Nie zmienia się interpretacji, w wyniku której nastąpiły nieodwracalne skutki prawne.

Opłata abonamentowa jako przymusowe i bezzwrotne świadczenie o charakterze publicznoprawnym stanowi daninę publiczną przeznaczoną na cele publiczne związane z finansowaniem misji publicznej radia i telewizji. Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 6a ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji do zadań Krajowej Rady należy w szczególności ustalanie, na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 kwietnia 2005 roku o opłatach abonamentowych – wysokości opłat abonamentowych. W związku z powyższym organem uprawnionym do wydania interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę opłaty abonamentowej jest Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji.

W dniu [REDAKTOWANE] roku wpłynął do KRRIT wniosek [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] siedzibą [REDAKTOWANE]. Wniosek nie został podpisany prawidłowo tj. zgodnie z reprezentacją ujawnioną w Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego – tj. został podpisany wyłącznie przez [REDAKTOWANE]. Kolejno, po wezwaniu przez KRRIT do uzupełnienia braku formalnego złożonego wniosku – po przez złożenie pod wnioskiem podpisu zgodnie z reprezentacją wnioskodawcy, pismem z dnia [REDAKTOWANE] roku (doręczonym [REDAKTOWANE]), zachowując zakresły przez organ termin - wnioskodawca uzupełnił brak formalny składając prawidłowo podpis pod wnioskiem przez [REDAKTOWANE] oraz

pełnomocnika [REDAKTOR] - uprawnionych łącznie do reprezentacji [REDAKTOR]
[REDAKTOR] z siedzibą [REDAKTOR]. Do wniosku dołączono potwierdzenie
opłaty od wniosku w wysokości 40 zł, odpis KRS, pismo Poczty Polskiej S.A. z dnia [REDAKTOR]
[REDAKTOR] r. znak [REDAKTOR] oraz Decyzję N [REDAKTOR] z dnia [REDAKTOR] r.
Sekretarza Stanu w Ministerstwa Pracy i Polityki Socjalnej Pełnomocnika do Spraw Osób
Niepełnosprawnych.

Wnioskodawca przedstawił następujący stan faktyczny:

[REDAKTOR] z siedzibą [REDAKTOR] zgodnie z Decyzją
[REDAKTOR] z dnia [REDAKTOR] r. Sekretarza Stanu w Ministerstwa Pracy i Polityki Socjalnej
Pełnomocnika do Spraw Osób Niepełnosprawnych legitymują się statusem zakładu pracy
chronionej, na potwierdzenie czego załączono kopię ww. dokumentu.

Wnioskodawca w piśmie z dnia [REDAKTOR] r. dokonuje interpretacji przepisów prawa związanych
z określeniem obowiązku ponoszenia opłat abonamentowych, podnosząc iż art. 31 ust. 1 pkt. 2
ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych stanowi
w jego ocenie – samodzielną podstawę do zwolnienia pracodawcy o statusie zakładu pracy
chronionej, którym jest wnioskodawca z wszystkich opłat publicznoprawnych, w tym opłaty
abonamentowej. Nadto, wnioskodawca - przywołuje tezy orzeczenia Naczelnego Sadu
Administracyjnego z dnia 29 kwietnia 2021 r., II GSK 772/18 – jako potwierdzające zasadność
dokonywanej interpretacji oraz składanego wniosku o dokonanie interpretacji indywidualnej przez
KRRIT, jednocześnie zaznaczając, iż Poczta Polska S.A. pismem z dnia [REDAKTOR] r.
poinformowała wnioskodawcę, iż nie podlega on zwolnieniu podmiotowemu z opłat
abonamentowych określonym w art. 4 ustawy o opłatach abonamentowych, a także nie obejmuje
go wyłączenie określone w art. 5 ust. 2 cytowanej ustawy.

Organ zważył co następuje:

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji mając na uwadze powyższe, stwierdza iż dokonana przez
wnioskodawcę interpretację przepisów prawa jest nieprawidłowa.

Zgodnie z art. 2 ust.1, ust.2, ust. 4 ustawy o opłatach abonamentowych za używanie odbiorników
radiofonicznych oraz telewizyjnych pobiera się opłaty abonamentowe. Istnieje domniemanie,
iż osoba/podmiot posiadający odbiornik radiofoniczny lub telewizyjny w stanie umożliwiającym
natychmiastowy odbiór programu – używa rzeczony odbiornik. Zgodnie z obowiązującymi
przepisami prawa – opłatę abonamentową uiszcza się za każdy odbiornik radiofoniczny
i telewizyjny, z wyjątkami określonymi przez ustawodawcę. Wnioskodawca, w przedstawionym

stanie faktycznym wskazuje na brak obowiązku uiszczania opłaty abonamentowej przez wzgląd na status zakładu pracy chronionej.

Zgodnie z regulacjami ustawy o opłatach abonamentowych za używanie odbiornika zarówno telewizyjnego jak i radiofonicznego pobiera się opłatę abonamentową. Zgodnie z ww. domniemaniem wprowadzonym do systemu prawa przez ustawodawcę, samo posiadanie odbiornika telewizyjnego lub radiofonicznego w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu zobowiązuje posiadacza do uiszczania opłat abonamentowych.

Zgodnie z przedstawionym stanem faktycznym, Wnioskodawca nie będzie podlegać pod wyłączenia podmiotowe określone w art. 4 ustawy o opłatach abonamentowych, jako dotyczących zwolnienia od opłat abonamentowych osób fizycznych. Nadto, także Wnioskodawca nie będzie podlegać pod wyłączenia przedmiotowe określone w art. 5 ust. 2 w zw. z art. 5 ust. 1 ustawy o opłatach abonamentowych. Katalog wyłączeń określonych ww. przepisem jest zamknięty. Zakres podmiotowy oraz przedmiotowy ustawodawca określił w sposób szczegółowy.

Podkreśla się, iż opłata abonamentowa jest powszechna i obejmuje wszystkie podmioty, poza tymi przypadkami, które wprost zostały wyłączone w ustawie. Istotne, iż żadne z powyższych wyłączeń określone w przywołanych powyżej przepisach czy też w innych przepisach ustawy o opłatach abonamentowych nie dokonują zwolnień z opłaty abonamentowej ze względu na posiadanie statusu zakładu pracy chronionej.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o opłatach abonamentowych odbiorniki radiofoniczne i telewizyjne podlegają, dla celów pobierania opłat abonamentowych za ich używanie, zarejestrowaniu w placówkach pocztowych operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 roku Prawo pocztowe. Art. 5 ust. 2 ustawy o opłatach abonamentowych stanowi zamknięty katalog wyłączeń wskazujący wprost, iż obowiązkowi rejestracji nie podlegają odbiorniki radiofoniczne i telewizyjne – wykorzystywane wyłącznie przy tworzeniu audycji lub innych przekazów; wykorzystywane wyłącznie do tworzenia, rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiowych lub telewizyjnych, w tym do kontroli jakości rozpowszechniania lub rozprowadzania; przeznaczone przez przedsiębiorcę wyłącznie do sprzedaży lub przekazania osobom trzecim do używania na podstawie umów, jeżeli czynności te należą do przedmiotu działalności gospodarczej danego przedsiębiorcy.

Konstatując, opisana przez Wnioskodawcę kwestia posiadania statusu zakładu pracy chronionej nie mieści się w katalogu wyłączeń określonych w przepisach ustawy o opłatach abonamentowych.

Wyjaśniając dalej - wskazuje się, iż art. 31 ust. 1 pkt 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych stanowi, iż prowadzący zakład pracy chronionej spełniający warunek, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 1 lit. B lub zakład aktywności zawodowej w stosunku do tego zakładu jest zwolniony z opłat, z wyjątkiem opłaty skarbowej i opłat o charakterze sankcyjnym. Przepisy ustawy o opłatach abonamentowych dotyczące określenia kręgu podmiotów zobowiązanych do uiszczenia opłaty oraz dotyczące katalogu zwolnień z opłaty abonamentowej stanowią *lex specialis* względem treści art. 31 ust. 1 pkt 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Ustawa o opłatach abonamentowych w sposób szczegółowy określa podmioty zobowiązane do uiszczania tychże opłat, a także w sposób szczegółowy i skatalogowany określa wyłączenia podmiotowe i przedmiotowe w zakresie zwolnień z uiszczania opłat. W tym miejscu, zwraca się uwagę, iż art. 1 ustawy o opłatach abonamentowych stanowi o przeznaczeniu daniny publicznej jaką jest opłata abonamentowa jednocześnie wskazując, iż opłaty abonamentowe pobiera się celem umożliwienia realizacji misji publicznej zdefiniowanej ustawą o radiofonii i telewizji, przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji. W związku z powyższym opłata abonamentowa ze względu na swoje sprecyzowane przeznaczenie nie stanowi dochodów państwa o charakterze budżetowym.

Powyższe, potwierdzają tezy z orzeczenia WSA w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 r., VI SA/wa 552/15, gdzie Sąd wprost stwierdza: *"w myśl zasady lex specialis derogat legi generali ustawa o opłatach abonamentowych jest w stosunku do ustawy o rehabilitacji ustawą szczegółową, której przepisy jako te o większym stopniu szczegółowości należy stosować przed ogólniejszymi przepisami ustawy o rehabilitacji"*. Nadto w orzeczeniu WSA W Warszawie z dnia 13 sierpnia 2014 r., VI SA/Wa 1138/14) wyjaśniono, iż *"ustawa o opłatach abonamentowych jest bowiem jedynym aktem rangi ustawowej regulującym całościowo tę problematykę – poczynając od obowiązku wnoszenia opłat, zwolnień, wysokości opłat, sposobu poboru opłat i kontroli ich pobierania, konsekwencji używania nie zarejestrowanego odbiornika, sposobu gospodarowania wpływami z opłat, a także drogi administracyjną w przypadku używania w niezarejestrowanego odbiornika. W tym kontekście inne przepisy nawet rangi ustawowej, zwalniające określone podmioty z różnych opłat, bez wyraźnego określenia, że dotyczą to opłat abonamentowych, nie odnoszą się do tego rodzaju opłat"*.

Ponadto, jak wskazuje judykatura – ustawa o opłatach abonamentowych stanowi w stosunku do ustawy o rehabilitacji *lex posterior* i jej przepisy jako późniejsze winny być stosowane przed przepisami ustawy ustanowionej wcześniej. Dodatkowo, jak wywodzą Sądy – opłata abonamentowa analogicznie jak opłata sądowa stanowi szczególny rodzaj świadczenia celowościowego. W postanowieniu z dnia 20 stycznia 2011 r., II GZ 12/11 NSA wywiódł, iż *"posiadanie statusu zakładu pracy chronionej nie może być podstawą do zwolnienia strony od uiszczania wpisu sądowego"*. Przyjmując powyższe twierdzenie, Sąd uważa, że tak jak celem wpisu sądowego jest zadośćuczynienie

zasadzie ponoszenia przez strony kosztów postępowania związanego z ich udziałem w sprawie, a zatem jest ona przeznaczona na pokrycie kosztów rozpoznania sprawy, tak celem opłaty abonamentowej, jako świadczenia o charakterze szczególnym, jest pokrycie przez nią realizacji zadań Telewizji Publicznej.”

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Zgodnie z art. 127 § 3 w związku z art. 129 § 1 i § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w terminie czternastu dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji. Na podstawie art. 52 § 3 w zw. z art. 3 § 2 pkt 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.), Strona może bez skorzystania z prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji. Wpis od skargi wynosi 200 zł.

Zgodnie z art. 243 § 1 w zw. z art. 244 § 1, a także zgodnie z art. 252 § 2 oraz art. 254 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Strona może złożyć wniosek o przyznanie prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych i/lub ustanowienie w sprawie adwokata albo radcy prawnego. Wniosek ten jest wolny od opłat. Wniosek o przyznanie prawa pomocy składa się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na urzędowym formularzu. Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze właściwości Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym.

W myśl art. 127a w zw. z art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, w trakcie terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Oświadczenie o zrzeczeniu się prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy składa się na piśmie Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza brak możliwości zaskarżenia decyzji do sądu.

Otrzymują:

1. adresat,
2. a/a.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
ul. Nowożytna 1, 00-901 Warszawa
Aspirant

Aspirant